

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 139/2016
25.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.С., због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1 тачка 1) у вези чл. 30. и 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.С., адвоката Р. – Р.Р., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 193/14 од 01.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 334/15 од 30.09.2015. године, у седници већа одржаној 25.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.С., адвоката Р. – Р.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 193/14 од 01.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 334/15 од 30.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 193/14 од 01.04.2015. године окривљени М.С., је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези чл. 30. и 33. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од три године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 3.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом извршења. Истом пресудом оштећени В.П. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 334/15 од 30.09.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.С., а пресуда Основног суда у Врању К 193/14 од 01.04.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног М.С., адвокат Р.-Р.Р., због повреде чл.15.и 16. став 5. Законика о кривичном поступку, а са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП одржао седницу већа у којој је размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је другостепени суд приликом доношења побиијане другостепене пресуде повредио одредбу члана 15. ЗКП, која се огледа у томе што ниједним доказом изведеним током поступка није на поуздан и непосредан начин утврђено да је окривљени извршио кривично дело које му се ставља на терет, будући да првостепени суд није дао налог тужиоцу, на коме је терет доказивања, да се изведу допунски докази, при чему су докази који су изведени током поступка нејасни. Бранилац истиче и да је погрешан закључак првостепеног суда, који је прихватио и другостепени суд, а да је критичном приликом постојала координисана активност окривљеног и НН лица, те да је окривљени чувао стражу, због чега бранилац сматра да је став другостепеног суда којим у целости прихвата образложење првостепеног суда, заснован на повреди одредби члана 16. став 5. ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче и то да је у конкретном случају окривљени М.С. осуђен на основу претпоставке првостепеног суда, који је погрешно, из јединог доказа - ЦД који нема тонског записа, извео закључак да се окривљени са НН лицем претходно договорио око извршења дела, а за шта, по оцени браниоца, нема конкретних доказа.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног оспорава оцену изведених доказа и чињеничне закључке донете од стране нижестепених судова, односно указује на повреду члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из чл. 15, 16. став 5. и 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.